

Nr. 81-1034 Rep.Vonnis van 07.02.2012**DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG VAN HET ARRONDISSEMENT KORTRIJK,
PROVINCIE WEST-VLAANDEREN, DERDE KAMER MET EEN RECHTER,
RECHTSPREKEND IN BURGERLIJKE ZAKEN.****In de zaak 10/2661/A (a7z)****De Heer , in zijn hoedanigheid van Gewestelijke Stedenbouwkundig Inspecteur bevoegd voor de Provincie West-Vlaanderen, bij het intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid Inspectie RWO,**

- met kantoor gevestigd te 8000 Brugge, Werkhuisstraat 9
- woonst kiezende ten kantore van zijn raadsman meester Bart Bronders, hierna vermeld,
- EISER -
- vertegenwoordigd door en pleitend meester Nick De Wint loco
→ meester Bart Bronders, beiden advocaat te 8400 Oostende, Archimedestraat 7, (ref.: 4068-305/BB/PL/KV),

tegen :

- geboren te
- wonende te
- VERWEERDER -
- vertegenwoordigd door en pleitend meester Valérie Verbeke, loco meester Françoise Vandekerckhove, beiden advocaat te 8500 Kortrijk, Burg. H.-Nolfstraat 10, (ref.: 11926/FV/kl),

Gelet op de artikelen 2 en volgende van de taalwet van 15 juni 1935.

Bij dagvaarding betekend op 8 december 2010 door het ambt van Hermes Dochy plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder in vervanging van Herman Van Valckenborgh, gerechtsdeurwaarder met standplaats te Kortrijk, en uitgebreid bij synthesebesluiten van 29 juni 2011 neergelegd ter griffie op 30 juni 2011 vordert eiser dat:

1. verweerder zou worden veroordeeld tot het staken van het strijdige gebruik en het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat van een perceel gelegen te , hetgeen kadastraal gekend onder , impliceert:

- verwijderen van alle afbraakmaterialen, aarde, steenpuin en andere gestapelde materialen, alsook de aangebrachte grindverharding;
- het terrein moet hersteld worden door het herprofiëren van het niveau tot dit van de omliggende terreinen;

En dit binnen een termijn van 6 maanden te rekenen vanaf de betekening van het tussen te komen vonnis, zulks onder verbeurte van een dwangsom van 125,00 euro per dag vertraging, zonder het toekennen van een bijkomende termijn ex artikel 1385bis, laatste lid Gerechtelijk Wetboek;

2. hem machtiging zou worden verleend om overeenkomstig artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ambtshalve over te gaan tot uitvoering van de hierboven beschreven herstelmaatregelen zo verweerder in gebreke zou blijven en dit op zijn kosten;

3. voor recht zou worden gezegd dat het verbeurd zijn van de dwangsommen zal kunnen worden bewezen door alle middelen van recht en dat zij in ieder geval zal blijken uit de vaststellingen van de eerst daartoe aangestelde gerechtsdeurwaarder;

4. tot slot verweerder zou worden veroordeeld tot de kosten van het geding;

5. ondergeschikt, de vordering van verweerder tot het bekomen van een rechtsplegingsvergoeding voor huidige procedure lastens eiser zou worden afgewezen als ongegrond;

6. in uiterst ondergeschikte orde, alvorens recht te doen aan het Grondwettelijk Hof volgende prejudiciële vraag zou worden gesteld:

“Schendt artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek (voor de wijziging ervan bij de wet van 21 februari 2010) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre de burgerlijke rechter krachtens dit artikel een rechtsplegingsvergoeding kan opleggen aan de Gewestelijk Stedenbouwkundige Inspecteur, vorderend of handelend in naam van het algemeen belang, terwijl dit conform artikel 162 bis Wetboek van Strafvordering onmogelijk is voor de strafrechter ?”

Dit alles bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande elk rechtsmiddel, zonder zekerheidsstelling.

Bij besluiten van 30 september 2011 neergelegd ter griffie op 4 oktober 2011 vordert verweerder dat:

- in hoofdde de vordering van eiser ontoelaatbaar, onontvankelijk minstens ongegrond zou worden verklaard wegens verjaring en dat eiser zou worden veroordeeld tot de kosten van het geding;
- ondergeschikt, de uitvoeringstermijn voor de herstelmaatregelen zou worden bepaald op 2 jaar te rekenen van af de betekening aan verweerder van het tussen te komen vonnis en dat de vordering tot verbeurte van een dwangsom ongegrond zou worden verklaard, minstens zou worden herleid tot een evenwichtige proportie;
- voor recht zou worden gezegd dat er geen reden is om het tussen te komen vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad en/of kantonnement uit te sluiten;
- de vordering van eiser tot het bekomen van een rechtsplegingsvergoeding als ongegrond zou worden afgewezen minstens te herleiden tot 75,00 euro.

De raadslieden hebben de zaak in openbare terechtzitting .
Besluiten en stukken werden neergelegd.

De debatten werden gesloten.

I. Voorwerp van de vordering en relevante feiten

Verweerder is eigenaar van een perceel gelegen te . Het betrokken perceel is gelegen in een agrarisch gebied, niet in een gebied waarvoor een Algemeen Plan van Aanleg dan wel een Bijzonder Plan van Aanleg geldt, en is niet gelegen in een niet-vervallen, goedgekeurde verkaveling.

Bij proces-verbaal van 16 januari 2003 van de lokale politie werden volgende vaststellingen gedaan (cfr. stuk 1 bundel eiser) :

"Stellen vast dat er op het perceel een grote hoeveelheid takken, een grote hoeveelheid bouwafval in de vorm van steenbrokken en een berg aarde liggen.

Volgens de dienst Stedenbouw van de gemeente) wordt dit perceel reeds zeker een jaar gebruikt om allerhande afvalstoffen op te stapelen.

Overeenkomstig Art. 99 van het decreet Ruimtelijke Ordening is een stedenbouwkundige vergunning vereist voor het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van allerhande materialen, materieel of afval.

Het perceel is gelegen in agrarisch gebied. Dergelijke handelingen zijn bovendien niet verenigbaar met de bestemming landbouw."

Op 17 februari 2003 wordt door eiser een herstellvordering geformuleerd (cfr. stuk 2 bundel eiser). De burgemeester van de gemeente maakt op 18 februari 2004 een politieel verslag over aan eiser met volgende vaststellingen:

"We kunnen u ter kennis brengen dat de toestand op het perceel langs de nog steeds ongewijzigd is gebleven. Er ligt nog steeds een hoop snoeiafval, een berg teelaarde en een berg bouwafvalstoffen. Dit werd ter plaatse vastgesteld op 27 januari 2004.

wacht af tot er een nieuw sectoraal BPA wordt goedgekeurd. Dit plan werd opgemaakt door de gemeente , maar werd nog niet doorgestuurd naar Brussel. Door het BPA zou zijn bedrijf in kunnen uitbreiden en de materialen, die nu langs de liggen opgeslagen, overbrengen naar

belooft wel de bouwafvalstoffen tegen eind februari 2004 te verwijderen. Voor snoeihout en de aarde zegt hij geen ruimte te hebben. Er wordt een navolgend PV (...) opgesteld. Voordien werden door de Milieucel reeds het aanvankelijk proces-verbaal nr. (...) en het navolgend PV nr. (...) opgesteld." (cfr. stuk 3 bundel eiser).

Middels proces-verbaal van 25 juni 2004 stelt een bevoegd verbalisant van de afdeling ruimtelijke ordening een proces-verbaal van vaststelling op als volgt:

"stapelen afvalstoffen (snoeiafval, teelaarde en bouwafval) - bijkomend pv. De overtreder beloofde de afvalstoffen te verwijderen tegen eind februari 2004 (zie vaststelling politie dd.27/01/2004) wat tot op heden niet is gebeurd." (cfr. stuk 4 bundel eiser).

Op 14 maart 2005 wordt de zaak zonder gevolg gerangschikt door het ambt van de Procureur des Konings te Kortrijk met als motivering "regularisatie en beperkte maatschappelijke weerslag" (cfr. stuk 5 bundel eiser). Eiser brengt nog twee fotoreportages bij van plaatsbezoeken respectievelijk op 17 mei 2005 en 7 mei 2007 (cfr. stukken 6 en 7).

Op 13 juli 2007 wordt de herstellvordering voor advies voorgelegd aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid welke een eensluidend advies verleend op 24 augustus 2007 (cfr. stuk 9 bundel eiser).

Op 10 september 2009 heeft eiser nogmaals een plaatsbezoek gebracht en heeft hij vastgesteld dat er op het terrein nog steeds allerhande afvalstoffen (snoeiafval, teelaarde en bouwafval) gestapeld zijn zonder in het bezit te zijn van een stedenbouwkundige vergunning. Opnieuw werd een fotoreportage gevoegd (cfr. stuk 10 bundel eiser). De situatie werd een laatste maal bekeken op 5 maart 2010, en eiser brengt op 8 december 2010 dagvaarding uit.

2. Standpunten van partijen

2.1. Verweerder is van oordeel dat de herstellvordering van eiser ongegrond is want verjaard. Eiser kan zijn vordering zo maar niet baseren op een gewoontemisdrijf. Eiser draagt hieromtrent de bewijslast en er ligt geen bewijs voor dat verweerder nog steeds "gewoonlijk" stort op de bedoelde plaats. Verwijzend naar een arrest van het Hof van beroep Gent, mag de kwalificatie van gewoonte niet worden aangewend om de niet-straftbaarstelling van het instandhouden te omzeilen.

Louter subsidiair en volledigheidshalve verwijst verweerder naar de seponering door het parket ingevolge de beperkte maatschappelijke weerslag. Het kwestieuze perceel ligt achter een industriezone waarlangs een berm is opgetrokken. Gelet op het verstrijken van de redelijke termijn is het opleggen van een herstellvordering niet meer mogelijk.

Verweerder vordert een rechtsplegingsvergoeding van 1.200,00 euro. Verweerder vordert een redelijke uitvoeringstermijn van 2 jaar en is van oordeel dat een dwangsom niet kan worden opgelegd wegens gebrek aan belang. De door eiser gevorderde rechtsplegingsvergoeding dient gelet op de overschrijding van de redelijke termijn te worden herleid tot 75,00 euro. Verweerder verzet zich tegen de voorlopige tenuitvoerlegging en is van oordeel dat het kantonement niet kan worden uitgesloten.

2.2. Eiser zet uiteen dat zijn vordering wel degelijk toelaatbaar is aangezien een overtreding van de vergunningsplicht op grond van artikel 4.2.1, 5° VCRO zoals strafbaar gesteld door artikel 6.1.1, lid 1 VCRO een gewoontemisdrijf is. De verjaring van een gewoontemisdrijf kan slechts aanvang nemen vanaf het ogenblik dat aan dit misdrijf een einde is gesteld. Voor het bewijs van de wederrechtelijke gewoonte verwijst eiser naar de verschillende processen-verbaal van vaststelling van o.a. 16 januari 2003, 30 januari 2004, 25 juni 2004, 17 mei 2005, 7 mei 2007 en 5 maart 2010. De herstellvordering is niet gebaseerd op een instandhoudingsmisdrijf maar wel op een gewoontemisdrijf. Wat de redelijkheid van de gevorderde maatregel betreft, kan verweerder niet verwijzen naar de motivering van het Openbaar Ministerie aangezien daaraan geen gezag van gewijsde kleeft. Het feit dat het perceel is gelegen naast een industrieterrein is niet relevant aangezien dient te worden gekeken naar de planologische bestemming van het goed. Verweerder kan niet worden gevolgd in zijn uiteenzetting dat de gevorderde maatregel onredelijk is omdat het afval alleen tuinafval zou betreffen. De verschillende verslagen van de plaatsbezoeken bewijzen het tegendeel. Daarenboven dient voor het stapelen van tuinafval eveneens een vergunning te worden gevraagd. Ook de redelijke termijn is niet overschreden. Dienaangaande verwijst eiser omstandig naar rechtspraak. Eiser dringt aan op een korte uitvoeringstermijn van 6 maanden aangezien verweerder reeds lange tijd weet dat hij het nodige dient te doen. Hetzelfde geldt voor het opleggen van een dwangsom. Indien verweerder immers tijdig het nodige herstel uitvoert, zullen de dwangsommen niet verbeurd worden.

Wat de gevorderde rechtsplegingsvergoeding betreft, is eiser van oordeel dat verweerder geen omstandigheden bewijst die een herleiding van de rechtsplegingsvergoeding verantwoorden. Eiser verwijst naar de conclusie van Advocaat-Generaal De Swaef om te verantwoorden dat hij als

verdediger van het algemeen belang geen rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd. Tevens wordt uitgebreid verwezen naar bestaande rechtspraak in strafrechtelijke aangelegenheden. Eiser volhardt tenslotte in de uitvoerbaarheid bij voorraad en de uitsluiting van het kantonnement.

3. Beoordeling

3.1. Toelaatbaarheid

Er ligt een eensluidend advies voor van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid van 24 augustus 2007. Tevens werd de herstellvordering overgeschreven in het hypotheekregister te Kortrijk op 13 december 2010.

De vordering is toelaatbaar.

3.2. Gegrondheid

Verweerders zijn van oordeel dat de geformuleerde herstellvordering van eiser ongegrond is wegens verjaring. Eiser betwist dit en is van oordeel dat er sprake is van een gewoontemisdrijf ex artikel 4.2.1, 5° juncto artikel 6.1.1 VCRO dat niet kan verjaren.

Het kwetsieuze perceel is gelegen in een agrarisch gebied. Het is niet gelegen in een beheersgebied waarvoor een Algemeen Plan van Aanleg dan wel een Bijzonder Plan van Aanleg geldt, noch in een goedgekeurde, niet-vervallen verkaveling. Het is evenmin gelegen in een ruimtelijk kwetsbaar gebied. Met het wijzigingsdecreet van 27 maart 2009 heeft de decreetgever verduidelijkt dat geen herstellvordering meer kan worden gebaseerd op basis van de instandhouding in niet-kwetsbaar gebied.

Artikel 6.1.1, vierde lid VCRO bepaalt uitdrukkelijk:

“Een herstellvordering die door de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen is ingesteld op grond van de instandhouding van handelingen, kan vanaf 1 september 2009 niet langer worden ingewilligd indien deze instandhouding op het ogenblik van de uitspraak niet meer strafbaar is gesteld.”

De herstellvordering met betrekking tot de instandhouding kan vanaf 1 september 2009 niet meer ingewilligd worden vermits deze niet meer strafbaar is gesteld door de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

In casu heeft eiser zijn herstellvordering gebaseerd op de vergunningsplicht van artikel 4.2.1, 5° VCRO, zoals strafbaar gesteld door artikel 6.1.1, lid 1 VCRO.

Naar het oordeel van deze rechtbank is de herstellvordering van eiser verjaard. Het aanvangspunt is de datum waarop het misdrijf is gepleegd en waarbij de eerste vaststelling door de verbalisanten, namelijk op 16 januari 2003, als uitgangspunt kan worden genomen en is de vordering verjaard 5 jaar nadien, hetzij op 16 januari 2008. In agrarisch gebied geldt het instandhoudingsmisdrijf niet langer.

Ten onrechte is eiser van oordeel dat het in casu zou gaan om een gewoontemisdrijf waarbij de verjaring begint te lopen van zodra aan de strafbare gewoonte een einde is gesteld. Deze rechtbank is van oordeel dat het niet de bedoeling kan zijn om de bestaande regelgeving te omzeilen door de herstellvordering te baseren op een nieuw misdrijf in casu het gewoontemisdrijf, wat een strafrechtelijke kwalificatie is, die niet in het VCRO werd opgenomen.

De vordering van eiser is ongegrond op grond van de ingetreden verjaring.

3.3. Rechtsplegingsvergoeding

De rechtbank is van oordeel dat het aspect van de rechtsplegingsvergoeding naar de bijzondere rol dient te worden verzonden en dit in afwachting van een arrest van het Grondwettelijk Hof omtrent de thans hangende prejudiciële vraag.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,**

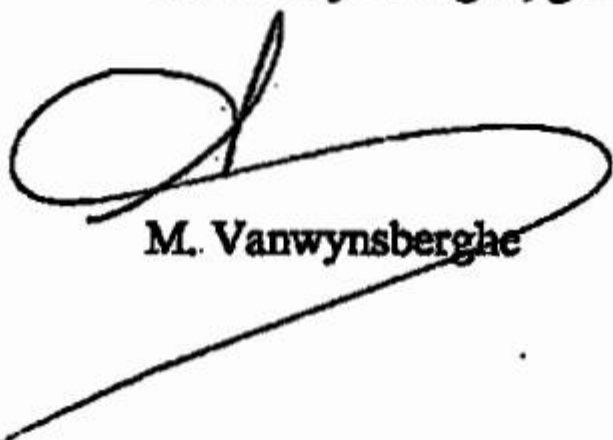
Wijzende op tegenspraak;

Verklaart de vordering van eiser toelaatbaar doch ongegrond;

Verzendt het aspect van de rechtsplegingsvergoeding naar de bijzondere rol.

Aldus gevonnist en uitgesproken in het gerechtsgebouw te Kortrijk in openbare terechtzitting van
ZEVEN FEBRUARI TWEEDUIZEND EN TWAALF.

Aanwezig: A. Plaskie, alleenzetelend rechter,
M. Vanwynsberghe, griffier.

M. Vanwynsberghe

A. Plaskie